

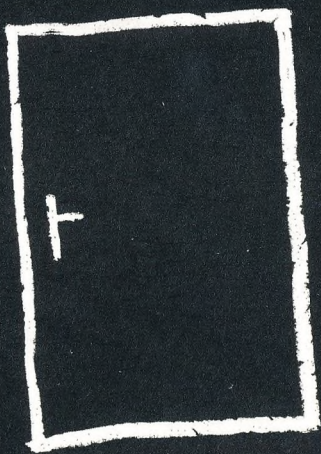
Bitef teatar **S E Z O N A**

2 0 0 3
2 0 0 4

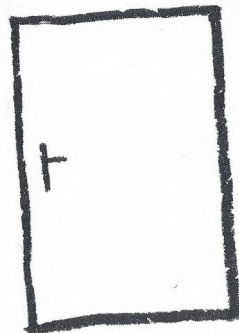
Prema drami
Ivana Viripaeva „Snovi”

CRNA SOBA

Prema drami
Ivana Viripaeva „Snovi”

CRNA SOBA

Bitef teatar

SEZONA

2 0 0 3

2 0 0 4

CRNA SOBA

Prema drami Ivana Viripaeva „Snovi“

Prevod drame: Novica Antić

Autor projekta: Nela Antonović

Asistent režije: Ivana Koraksić

Dizajn scenskog zvuka: Zoran Jerković

Kostimi: Ana Spasić i Miša Petrović

Maske: Anđelija Marković

Rekvizita: MIMART

Izbor slajdova: Lidija Antonović

Produkcija: Bitef teatar

Lica u drami "Snovi"

DK - devojka koja sanja snove

DP - devojka sa braon pljuvačkom

DS - devojka sa stomakom trudnice

MZ - momak zečić

MS - momak koji se prestano smrzava

Radio-drama/glas

Jelena Kostić

Tanja Divnić

Anastasia Larvoll

Srđan Jovanović

Milan Mihajlović - Caci

Teatar Mimart/telo

Jelena Kostić

Ivana Joksimović

Maja Maksimović

Aleksandar Lekić

Nikola Vranić

*Premijera - 17. decembar 2003.
u 20 časova*

I v a n V i r i p a e v

Rođen je 1974. godine u sibirskom gradu Irkutsku. Diplomirao je dramaturgiju na Pozorišnoj akademiji u Moskvi. Bavi se i pozorišnom režijom. Napisao je drame: "Snovi" (2000), "Grad u kome sam ja" (2001), "Dan Svetog Valentina" (2002), kao i zbirku kratkih priča pod naslovom "Izreke Panteleja Karmanova". Drama "Snovi" javno je čitana u Royal Court teatru u Londonu u okviru "Nedelje savremene ruske drame", 2001. godine objavljena je u Velikoj Britaniji, Nemačkoj, Francuskoj i Poljskoj. Drama "Snovi" se izvodi u Moskvi, Irkutsku i Berlinu, a sada i u Beogradu. Nagrađena je na moskovskom Festivalu savremene drame 2001. godine.

N e l a A n t o n o v i ć

Nela Antonović rođena je 1953. u Beogradu. Završila je Tehnološko-metalurški fakultet Univerziteta u Beogradu, odsek za organsku hemijsku tehnologiju.

Petnaest godina je radila sa Smiljanom Mandukić kao učenik, igrač i gost koreograf trupe Beogradski Savremeni Balet. Pohađala je nižu baletsku školu "Lujko Davičo", radi upoznavanja sa tehnikom klasičnog baleta. Učestvovala je u mnogim plesnim i pozorišnim radionicama raznih tehnika u Beogradu, Ljubljani, Bielefeldu, Čikagu, Rovinju, Novom Sadu i Zagrebu, gde se sretala sa zanimljivim pedagogima.

Rad istraživanja pokreta Milane Broš, kao i učešće u multimedijalnim projektima i performansima, uticalo je na ideju o formiranju istraživačke grupe. Teatar MIMART je formiran 1984. godine sa prvim projektom Nele Antonović čiji je umetnički voditelj i danas. Istraživanje pokreta i neverbalne komunikacije je osnova rada kroz radionice kreativne vizualizacije MIMART. Dobitnik je *treće nagrade* na I Jugoslovenskom takmičenju kore-

ografa savremenog plesa 1988. godine u Zagrebu. Učesnik je mnogih inostranih video festivala, od kojih su najznačajniji: "VIDEO DANSE" - Francuska i "COREOGRAFO ELETRONICO" - Italija ISEA-Helsinki, ARS ELETRONICA-Linz, VIDEOART-Lugano i URBAN DESIGN RESEARCH-Tokio. Sa teatarom MIMART je gostovala je u Rusiji ('93 i '94.): Soči, Rostov i Moskva. Učestvovala je na Internacionalnom festivalu mime, pantomime i teatra pokreta, Užgorod 1995. i na Festivalu "Zlatni lav" u Lvivu 1998., Ukraina.

Autor je preko sto eksperimentalnih performansa interaktivnih umetnosti, uličnih pozorišnih predstava, kao i dvadeset sedam predstava Teatra MIMART. Kroz projekte, Nela Antonović želi da inicira razmišljanja o duhovnom putu. Ideje i fenomeni, kojima se bavi, lako iz vizije prelaze u pokret, zahvaljujući MIMART metodi rada igračkog treninga i kroz radionice kreativne vizualizacije. Autor je knjige "Mimart godovi", o procesu rada grupe i rada na sebi, kao značaja pomeranja granica pozorišta.

T e a t a r M I M A R T

Teatar MIMART je neformalni, neliterarni teatar koji je nastao 1984. godine u Beogradu. Nela Antonović, osnivač i umetnički vođa, istražuje kreativnost slobode pokreta i neverbalnu komunikaciju, i zajedno sa svojim saradnicima radi na projektima kroz radionice kreativne vizuelizacije. Produkcija MIMART sadrži 28 istraživačkih predstava i preko dve stotine eksperimentalnih, multi-medijalnih i ambijentalnih uličnih performansa koje karakterišu rituali, simbolizacija pokreta i eksperimentalna muzika. Teatar MIMART se bavi istraživanjem fenomena sa aspekta telesnog, jer jedino telom može da se ude u fenomen. Individue, učesnici u istraživanju fenomena pokretom, su nosioci informacija o celini i stvaraoci otvorenog procesa neverbalnog teatra. Sve značajne stvari o fenomenima nastaju na granicama dve oblasti, sva dostignuća u nauci su na graničnim područjima dve ili više nauka. Tako svaki fenomen koji nas okupira vezan je za još jednu oblast istraživanja: bilo umetnosti, tehnologije, filozofije...

Tekst drame "Snovi" sastoji se iz ličnih ispovesti tragičnih sudbina petoro mladih narkomana. Oni su mrtvi, i sa one strane realnosti pričaju o vrednostima života: lepoti, ljubavi, slobodi, Bogu,... Ruski patos u ovoj drami dostiže vrhunac kroz iskazanu bol narkomana bolesnih od AIDS-a. Život u prošlosti ili budućnosti, ali nikad u stvarnosti, dovodi do činjenice da je duševno stanje umirućih, ili već mrtvih narkomana, neuznemirujuće. San je kao život, a život je kao san. Svet snova je deo celine čoveka. Sudbine sa greškama imaju iskušenje samoće i umiranja. Njih ne može ništa više da iznenadi, sem vest o smrti. Dovodeći sobu u kojoj se odvija radnja, u vezu sa Pandorinom kutijom gde je nada samo prikazana kao vrata nacrtana kredom, došla sam do naziva predstave "Crna soba". Inovacioni projekat Teatra Mimart zasnovan je na čitanju i osveščivanju kroz pokret teksta drame "Snovi", koja je snimljena kao radio drama. Tekst drame je u prošlosti ili u budućnosti, a stvarnost je igrokaz. Zato su glas i telo sa namerom razdvojeni kao radio drama i teatar pokreta. Telo sve pamti. Samo telom može da se ude u fenomen.

Autor projekta *Nela Antonović*

„SNOVI“

Originalan tekst drame

Pisac: Ivan Viripaev

Preveo: Novica Antić

Lica:

Devojka koja sanja snove (DK)

Devojka sa braon pljuvačkom (DP)

Devojka sa stomakom trudnice (DS)

Momak zečić (MZ)

Momak koji se neprestano smrzava (MS)

Radnja se dešava kod vas.

1. LEPOTA

Soba. Ulazi DK, kredom po zidu crta vrata. Crna soba u kojoj su na jednom zidu belom kredom nacrtana vrata.

DK: Sanjala sam. U tim snovima su bili ljudi, vrata. Vrata. Ljudi su pokušavali da otvore neka vrata, bilo koja. Ljudi su pričali, pričali o raznim, potpuno različitim stvarima. Na primer, kako je miš pobeo iz tegle, kako deca imaju namreškane noseve...Ja ništa nisam shvatila, ništa. Dobro se sećam da su u prvom snu oni govorili o lepoti. Lepota.

(Odlazi, seda na pod u uglu sobe. Ulazi DP.)

DP: Lepota, to je veliki stomak. Lepota, to je riba, to je sova. Lepota, ogromna kao dinja, kao polje, čak i veća od polja, kao slon. Lepota, to je lopta, ili pas, ili srebro. Jednom sam videla lepotu kao mesec. Vrteo se, vrteo i upao u vodu. Lepota, to je odraz meseca u vodi. Ti ulaziš u vodu, i, kao da zagaziš u mesečinu. Lepota ima uši i nos dečaka. Ima i ruke, ona može da te voli. Ako se kupaš u mesečini, znači kupaš se i u lepoti. Ispela sam sebi džemper od srebrnog konca, jer je to vrlo lepo.

Vrlo, vrlo. Lepota, to je i mesec, i točak, srebrn pas, i srebrni stomak. Moja prijateljica ima vrlo lep stomak, samo on je crven sa narandžastim ribicama. Svejedno, to je lepota, takav stomak prosto ne može da ne bude lep. Od lepote nikuda ne možeš da se sakriješ. *(Bol. Klizi po zidu, spušta se na pod. Ulazi DS.)*

DS: U mom stomaku je sićušan dečak. Lepota... je tako sazdana da se ne vidi. Lepota se skriva u džepovima, pod košuljama, u torbama. Lepota nema svoj dom i njoj je dosadno, njoj je dosadno. *(pauza).* Zanimljivo, da li me dečaćić sada čuje? A ako tamo nije dečaćić? Možda je tamo riba, ili meduza, ili miš? Ja se plašim miševa, ako je tamo miš, ja ću ga sigurno isterati odatle. *(Ironija, bol. Seda na pod. Ulazi MS).*

MS Razmišlja, ili nešto traži.

DK: *(Šapuće mu)* : Deca.

MS: Ja mislim da jedino deca nisu lepa. Ja bih dete ubio. Deca su glupa, ujedaju, mogao bi da im prospem mozak na asfalt. Meni se dopadaju odrasli, samo da nisu stari, starci i deca imaju namreškane noseve. Moj nos, to je lepota, a deca su govna. *(Devojke prasnu u smeh, MS se ne smeje. Smeh, podrugivanje, laž.)* Bolje je imati nos, nego dete. Eto, ako dete prdne, tome se raduju starci, a ako starac pusti, jedino se deca smeju. Lepota, to je kada ni jednih, ni drugih nema u blizini. Lepota, to je kada je tiho i toplo. I, uopšte, lepote nema, jer svuda naokolo su deca i mraz. Tako je, tako, tako.

(Smeh, laž, uvreda. Seda na pod u suprotnom uglu. Ulazi MZ. Devojke umiru od smeha. Histerija.)

MZ: *(Zečić).* Sve životinje su lepe, pa i miševi. Ja se miševa ne bojim, ja miševe mnogo volim. Čuvao sam, u prozoru, pola godine miša u tegli od pola kile. Onda je on iskočio iz nje. Nije

to bio nikakav naročiti miš, ni beli, ni pacov, već običan miš mišje boje. Baš me briga što neko misli da su miševi gadni, ja smatram da je miš lepota. (*Uvreda, prezir.*)

2. OSLOBAĐANJE

DK: Naredni san...Naredni san...Oni su razgovarali, govorili o oslobađanju, da, o oslobađanju. Oslobađanje.

DP: Ipak! Treba naučiti da se sa lakoćom oslobađaš od svega što ti se sviđa. Ako ti se sviđaju stomaci, psi, ribe, prestani da ih voliš. Nemoj da voliš ništa od toga.

MS: Uh, gadura!

DP: Nekad je mesec bio lepota, a sada, neka to bude muzika, ili testera, ili čekić. Muka mi je. Ja imam braon pljuvačku. Eto, ako pojedete čokoladu, imaćete braon pljuvačku? A ako je ne pojedete, hoće li biti braon? Neće, a moja je braon (*Pljune na dlan*), evo, gledajte, braon. Moja prijateljica je imala ogroman stomak, bila je trudna. Ali nije nosila dete, već nekakvu koještariju. Mi smo joj skočili na stomak, skakali smo, skakali, a iz njega je isurela nekakva sluz. Treba umeti osloboditi se i od lepote. (*Bol, mučnina, pustoš*).

MS: Eto, recimo, ako se u vašoj tegli zapati zmija otrovnica, šarka ili kobra, pa vi nećete tamo gurati ruku, nećete, jer bi vas ona ugrizla, i, gotovo, umrla biste. Isto tako, i svojoj majci, svojoj majci, nećete sve reći, pa njoj nije do toga da vas razume, ona će vas ugristi i, gotovo. Bolje bi bilo da majku držite u tegli i hranite kroz rupu na poklopcu. Tako ona nikada neće moći da se oslobodi, a vi ćete biti slobodni. Bićete slobodni. Bićete slobodni. (*Hladnoća, nema topline*).

MZ: (*Zbog nečega, nekud*

kreće). Eto, ribari love ribu, zatim je ubiju i pojedu. Ubiti čoveka, za njih je zločin, a ispržiti ribu u tiganju, to je podvig. Pa, riba je bespomoćna, slaba, uopšte ne može da se izbori sa ribarima. Jednom sam sanjao: ogroman kit, brkat, ima i bradu. A na leđima mu sedi ribar, kit me, kroz suze gleda i moli: «Ubij ribara, ubij ribara». Uzeo sam stolicu i gađao ribara pravo u glavu. Ne znam jesam li ga pogodio, jer sam se probudio. Ja ne jedem ribu, ni meso, oslobodio sam se svega toga.

DS: Mene je bolelo stomak i svakog meseca je rastao, kao u trudnice. Otišla sam kod lekara. On je rekao da se u mene uselio nekakav dečaćić. (*smeh i bol*). A ispalo je da su, dok sam spavala otvorenih usta, unutra utrčali miševi i tamo se naselili. Jedva sam ih se oslobodila.

3. LJUBAV

DK: Treći san. Ljubav.

DP: Videla sam nevestu sa ogromnim velom. Veo je bio dugačak deset metara. Nosila su ga deca, tri dečaka i dve devojčice. Kolena devojčica su bila uprišana blatom, a lica dečaka puna modrica i ogrebotina...

MZ: A ja ne volim ljubav.

DP: A mladoženja je na nogama imao špicaste papuče, a kraj njih je išao nevestin ljubavnik u crnom šeširu i sa crnim brčićima.

MZ: A ja ne volim ljubav.

DP: Ljubav, to je kada voliš jednog, drugog, trećeg i ne možeš da se zaustaviš. Kada žena voli ženu, zar i to nije ljubav, ili muškarac muškarca? Ljubav sve izjednačava. Da nisam bolesna i ja bih volela. Ali, mene bole noge, ne mogu da hodam i tražim nekog kog bih volela. Ja o ljubavi sve znam ali mi je muka. Kada prestane mučnina, naći ću sebi ljubavnika. (*Preblizo prilazi MS-u, preblizo.*)

DS: Ja ne mogu da govorim, bojim se da otvorim usta. Naokolo leti toliko ptica, može neka da mi uleti u usta. Nedostaje mi samo da mi se u stomaku ugnezde ptice. Ljubav, to je moj stomak, svi ga vole, zato se i utrkuju da uđu u njega. (*Neizdrživa bol u stomaku, kroz smeh.*)

MS: (*Hladnoća.*) Ja sam zavoleo jednu, stalno je tražila sladoled. Pojela je tonu-dve tog sladoleda. Ponašala se detinjasto, govorila kako je bole noge, kako ima braon pljuvačku, i jela, jela onaj njen sladoled...jela...jela. Od nje su mi se zaledile usne, ruke, nos... I, uopšte, ja volim bolesne devojke, ali savremene, moderne i da su tople. Maštam o tome da se inficiram i ugrijem, jer ljubav, to je kad je toplo, kad spavaš u toplom. Kad spavaš, to je ljubav. Samo u snu se osećam kao kod kuće. Snovi, to je ljubav, a ja ljubav, to su snovi. (*Predaleko se odmiče od DP, predaleko.*)

MZ: A ja ne volim ljubav. Imao sam psa, i moj prijatelj je imao psa, i oni su svake godine dobijali štenad. Ali ti psi se nisu voleli, oni su jednostavno bili dobri jedno prema drugom. A zar je to malo? A ja sam jednu napumpao (gleda DS, svoju bivšu suprugu), dolazim posle pola godine, pitam šta je sa detetom, a ona kaže da nikakog deteta nije ni bilo, već da su se u njen stomak ugnezdile nekakve ptice. Zanimljivo, kako sam ja tamo mogao da joj pustim ptice? Pa gde su, pitam, te ptice? A ona kaže da ih je pustila. Zato ja ne volim ljubav. Ja volim da kuvam. (*Lepo i suze.*) Ima jedno gruzijsko jelo zove se «lobio». Propržiš luk, da se zarumeni, sipaš prokuvan pasulj i krišku maslaca, krčkaš još pola sata, dodaš iseckane bademe i, na kraju, limun. Tako da ima raznih ljubavi.

4. BOG

DK: Bog.

(Postoji jedan tren kada svi postaju dobri, mala pauza između dva bola.)

DP: Šta mislite, gde je bog? Bog je ovde. Bog, to sam ja, to ste vi. Čak je moja baka bog. Istina, ona je stara, jedva vuče noge ali, za sada je i ona bog. Kad umre, više neće biti bog, biće jednostavno mrtvac. Tražite boga u sebi, dok ne umrete, kad umrete, biće ka-

sno. Zovite ga, da uđe u vas. Ej, bože, uđi u mene...Da, zaboravila sam da vam kažem, za malograđane nema boga. Malograđani i tamo neke domaćice ne mogu da računaju na vezu sa njim. Ej, bože, dođi! Čuješ li me?...

MZ: Šta ti je?

DP: Ej ko si ti?

MZ: Ja nisam ni malograđanin, ni domaćica, znači, ja sam bog. (*Sede jedno kraj drugog, bez bola.*) Ja mislim da svetom upravlja ogromna ptica. U kandžama drži zemlju, u kljunu nebo, a krila su vasiona.

MS: A šta joj je u šupku?

MZ: U šupku joj je večiti mrak.

MS: A, je li tamo, barem, toplo?

MZ: Mislim da je toplo. Mada, ja ništa ne mislim, ja volim da kuvam i da jedem.

MS: A ja mislim da je bog krv. Najobičnija krv koja teče našim venama: hrišćanska krv, jevrejska krv, budistička krv, vere su

razne, a bez krvi niko ne može, jer, bog-to je krv. Kod jednog je bog «A» pozitivno, kod drugog «B» negativno, a trećeg su zaklali i bog je istekao iz njega.

DS: (Tonom sektašice). Bog se bez pitanja uvlači ženama u stomake. Dok je Devica Marija spavala, Sveti Duh je ušao u nju i ona je bila ispunjena njime. Žene su nezaštićene, u njih svako može da se uvuče, počevši od boga pa do svakojakih miševa i ptica. Tako sam mislila dok nisam stupila na put istine, sada je moj um snažniji, i ja sam shvatila: Bog je, zapravo, žena, voleti ženu, ulaziti u nju, znači, spoznati Boga. Znači, Bog, to sam ja, moj stomak, drugi svet (nema zarez, niti pauze!) živeli jednom deda i baba i imali pirgavu kokicu...(Svi se smeju, jer to je bila varka. Dalje svi pričaju bajku, bilo koju, smislite, a radnja se dešava kod Vas. Ona priča tu bajku samo da bi nešto pričala, samo zato, jer kada se završi bajka, završava se i «lepo»).

5. SUPER

DS: Peti san. Super.

MS: Zamislite da vam je sve vreme hladno. Okolo samo led, sneg, mećava, beli medvedi koji se kupaju u hladnoj vodi... Strašno je hladno. Ruke promrzle, uši, glava. Sve u vama pokriveno injem. Drhtite, hoćete da potražite pomoć, ne možete, jer vam se jezik zalepio za nepca. Tresete se kad, odjednom, vaše telo se iznenada ispuni toplotom. Ugrejali ste se, dobro vam je. U vama se raspalilo sunce, to je super. Super, to je kada posle hladnoće nastupi toplota. Kad ti se prispava. Super, to je kad

ne spavaš, a čini ti se da si zaspao. (Leže na pod, leži žmureći.)

DS: Čas smo trudni, čas nam je hladno, čas nam je muka, ili volimo nekoga, ili su nam umrli roditelji i treba ići na sahranu, a tamo svi plaču i opijaju se. Super, to je kad ništa ne čuješ. Kad ležiš na podu, buljiš u plafon, i slušaš kako ti srce lupa: tik-tik-tik, tik-tik-tik.

MZ: U crkvi urade ovo. Uzmu obično vino, «ružicu», osveštaju ga, i ono se pretvori u Krv Gospodnju, to je super. Evo, i ja imam ogroman lonac sa vodom i komadima hleba. A onda, ja sve to osveštam, jen, dva, tri!... i imam pun lonac pravog pravcatog «lobia», jer znam šta je super.

DP: Super, to je takva stvar koja uvek isklizne iz ruku. Vi stalno živite čas u prošlosti, čas u budućnosti, nikada ne živite u stvarnosti. Zato i patite, zato ste i slepi. A da biste mogli da živite u stvarnosti, potrebno je da znate zaustaviti vreme. Zaustavite vreme i videćete stvarnost. Ja znam kako se to radi. Ja nisam slepa, ja umem da živim. Ja zaustavljam vreme i gledam. Ja vidim, vidim, vidim! Meni je dvadeset godina, imam cipele, tašnu, haljine. Ja mogu da se krećem, da hodam. Mogu da postanem krava, ili sablja, ili svinja. Ja mogu da dišem, da zovem u pomoć, mogu da pucam. Ja umem da slušam muziku, znam da zviždim. Ja volim pse, bila sam i u zooškom vrtu, tamo ima lavova. Vreme stoji u mestu, a glava nastavlja da se okreće, nije svakom dano da spozna tu istinu. Zaustavite vreme i videćete stvarnost. Stvarnost, to je super. Vidite, ja imam braon pljuvačku, to je super.

(MZ prilazi MSu, koji leži na podu i ustanovljava da je ovaj mrtav, to svima postaje jasno. I svi osećaju da će se ubrzo to i njima dogoditi.)

MZ: Jedan moj poznanik nije imao vene. Ni na rukama, ni na nogama, ni pod jezikom. Uopšte nije imao nijednu venu. Tražio je, tražio po čitavom telu i nije našao. I onda mu je postalo strašno hladno. U stomaku mu se nahvatalo inje, stalno je cvokotao. Smzavao se, smrzavao, i nikako nije mogao da se ugrije. Onda su mu doktori prepisali heroin. Uzeo je recept, otišao u apoteku, kupio je čitav paket heroina, nabavio vatu, špric, kašičicu, upaljač, i sve spremio da se rokne. Morao je da ubrizga heroin u krv, ali kako, kad nije imao vene? Onda je potražio vene od svoje majke, ali one nisu odgovarale. Potražio je od oca, ali i one nisu odgovarale. Sada čitava njihova porodica leži bez vena, u frižideru i nikako ne mogu da se ugriju.

DS: Jedna moja poznanica je strašno želela da se uda ali momak u koga se zaljubila nije hteo da je oženi dok se ne inficira nekom modernom bolešću. On je voleo samo moderne, napredne devojke. Onda se ona popela na neki tavan, tamo je od poznanika uzela prljav špric, i zarazila se vrlo modernom bolešću. Ali dok je ona sve to radila, momak je, ne gubeći vreme, umro. I sada ona traži način kako da ga poseti.

(Vrlo jednostavno umire)

DP: Jedan čovek, koga sam silno volela, stalno je bio promrzao i žudeo je da se ugrije. Roditelji su mu kupili bundu, suknene čizme, šubaru od psećeg krzna, ali ništa nije pomoglo, jer on nije imao vene, bio je to jedan strašno čudan čovek. Bila sam spremna da učinim sve za njega, čak i da zatrudnim, ali on me je zamolio da ga zarazim nekom toplom bolešću, ne bi li se ugrijao. I ja sam otišla na jedno posebno mesto i tamo sam se zarazila, ali kada sam mu se vratila, on je već bio mrtav. Zanima me, kada ja umrem, hoće li se moja bolest očuvati? Možda ga ipak zarazim i on će se, napokon, ogrejati? (I ona umire.)

MZ: Poznavao sam jednu devojkicu kojoj su se, kroz otvorena usta, u stomak uvukli miševi i tamo se nakotili. A kada ih je ona isterala odande, u usta su joj uletele ptice i opet je imala veliki stomak. Onda je ona uzela nožić, rasporela je trbuh i ptice su odletele. A nedavno joj se toliko heroina nakupilo u organizmu da je zatrudnela od njega. Ta devojkica se toliko potresla da je od nevolje umrla. (Umire.)

(DK ređa njihova tela kao da se brine da li im je udobno.)

6. PAKAO

DK (Pokazuje prstom na njihova tela): Umrla i dospela u pakao. Umro, u paklu je. U paklu. San o ljudima koji su umrli i dospeli u pakao. Pakao. (Svi otvaraju oči, ustaju ali se ne bude.). Ovo je pakao.

MS: Kazani?

DK: Nema ih.

DP: Nema kazana?

MZ: A čega ima?

DK: Ovde ima zid.

DP: Pod?

DK: Tu je, pod nogama.

MS: I šta još?

DK: Još tri zida.

DP: Plafon?

DK: Tu je i plafon. Zidovi, pod, plafon, jedino nema vrata. Vrata nisu predviđena.

MZ: Pa to je soba?

DK: Da, soba.

DP: Soba u paklu?

DK: Da, u paklu. Ovo je pakao.

MZ: I, šta mi treba da radimo?

DK: Da se probudimo. Probudimo u paklu. (I oni se bude u paklu.)

MS: Recimo, ako vas jako, jako bole zubi, toliko jako da ne možete više to da izdržite, vi ćete, naravno, popiti aspirin, ali zubi ne prestaju. Onda ćete otrčati kod zubara, on će ih plombirati, sve, ali oni ipak ne prestaju. Onda ćete zamoliti zubara da ih sve povadi, on će i to uraditi, ali oni bole još jače. Neizdrživi bolovi! Odlazite kod bioenergetičara, on se koncentriše, prodire u vaše biopolje, daje vam vodu ispunjenu njegovom energijom, a zubi toliko bole da vam dođe da sami sebi odsećete glavu. To i učinite: Uzmete testeru, pretesterišete sopstvenu glavu i dospete u pakao. Kad, tamo, tek tamo, počinje prava pravcata zubobolja. Možda ste umrli da biste goreli u večnom ognju ili se kovali u kazanu, a ispada da imate neizdrživu zubobolju. I nikoga nije briga što ste vi hteli da gorite ili da se kuvate, zubi bole kao i pre. Bole, bole, i večno će boleti. A zubobolja nije ništa u odnosu na hladnoću. Ja sam umro, dospao sam u pakao, a ne mogu da se ugrijem.

MZ: Ovde, u paklu, pronašao sam onog miša koji je nekada živeo u mojoj tegli u prozoru. Ispada da nikuda nije ni pobegao, jed-

nostavno je greškom upao u moj špric, odatle u vene, i u njima je sve ovo vreme živeo, živi tamo i sada. Kada bih ja sreo boga, rekao bih mu da ovaj pakao zabije sebi u guzicu. Ništa se nije promenilo-miš trči kroz moje vene, kao i pre. Zabij u guzicu ovaj pakao! Bolje da nikada nisam ni uzimao tog glupog miša.

DP: Svaki čovek bi morao da zna sledeće: Ako ti je za života stalno muka, i posle smrti će ti biti muka. Umrećeš, i nećeš znati da si mrtav, jer se ništa nije promenilo. I ništa novo, ničeg novog.

DS: Ništa novo... ničeg novog... ničeg...
(Svi, osim DK, nestaju.)

DK: Lepota, lepota-to sam ja, ja-to je lepota. Sloboda, sloboda-to sam ja, ja-to je sloboda.

Ljubav, ljubav-to sam ja, ja-to je ljubav. Bog, bog-to sam ja i sloboda, i ljubav i lepota. Život, život-to su snovi, snovi-da možeš otići. Ja sklapam oči i tražim izlaz, ja tražim vrata, vrata, vrata-da odem. Nalazim ih, ali ona su nacrtana, iscrtana kredom na zidu. A hoćete li da vam kažem gde se nalaze prava vrata? Odaću vam tajnu: prava vrata su svuda, njih nema samo u paklu. A znate zašto? Jer u paklu nema snova.

kraj

Drama ima šest slika, šest snova, šest pojmova o kojima se govori: LEPOTA, OSLOBODANJE, LJUBAV, BOG, SUPER i PAKAO. Predstava će sadržavati 6 celina koje će se odnositi na ovih 6 slika radiodrame, ali će razvijati sopstveni stav prema vrednostima svetlosti života i marku, prema stvarnosti. Tako je ubačena sedma slika stvarnost, bajka gde glumci izgovaraju tekst vezan za neku bajku, ali i intimne priče narkomana.

Nela

Bitef teatar:
Skver Mire Trailović 1
direkcija:
Terazije 29/I
Beograd
Tel: (+381 11) 3243 108, 3243 109
Fax: (+381 11) 3243 966
box office: (+381 11) 3220 608
E-mail: bitef@bitef.co.yu
[www. bitef.co.yu](http://www.bitef.co.yu)

2 0 0 3

2 0 0 4

